

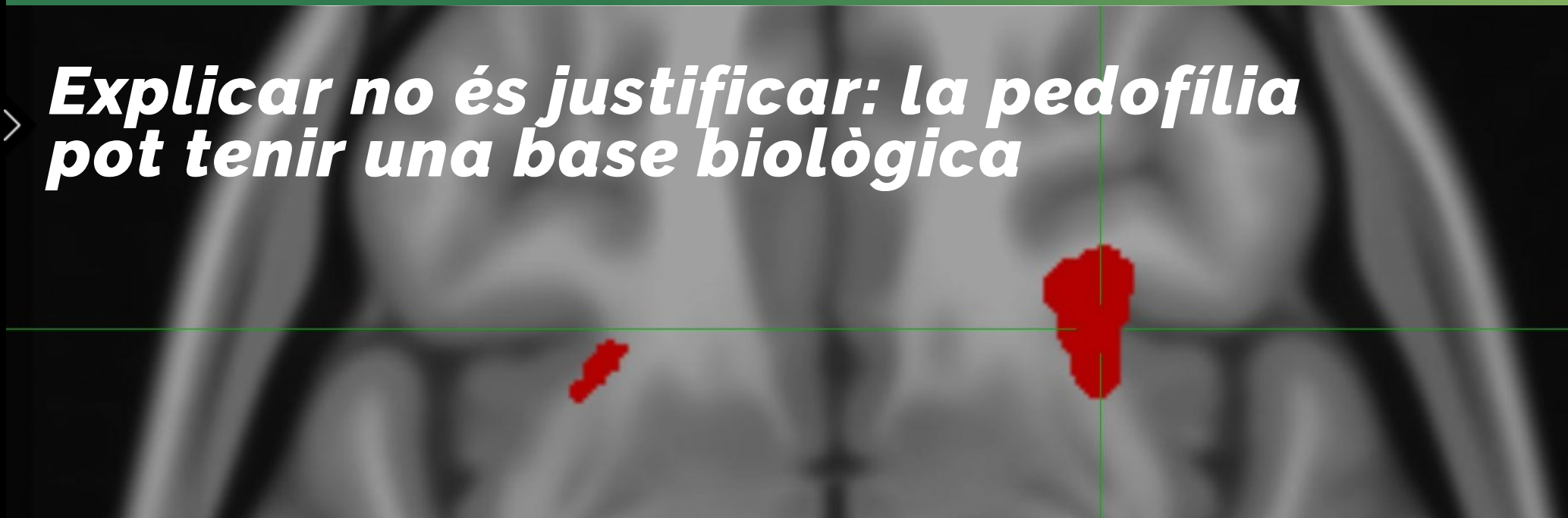

HOMO POETICUS SP. CIENTIFICUS

La ciència que ens permet desxifrar les intimitats de la vida, també de la vida humana

Explicar no és justificar: la pedofília pot tenir una base biològica

CIÈNCIES DE LA VIDA

27/02/2018

NEUROCIÈNCIA

COMPORTAMENT

TRANSTORNS CEREBRALS

La ciència ens serveix per explicar molts aspectes del món que ens envolta. Sovint, aquestes explicacions ens porten cap a noves preguntes, ens obren nous interrogants que ens mouen a buscar noves respostes. I així un cop i un altre. Tanmateix, quan aquestes explicacions fan referència a aspectes del comportament humà, hi pot haver la tendència a pensar que poden contribuir a justificar determinades actituds

clarament rebutjables, o que es poden utilitzar per justificar-les. Explicar, però, no és justificar. I aquesta diferència cal tenir-la molt en compte per valorar les aportacions que fa la recerca científica en camps sovint compromesos com el de la neurociència cognitiva. *Explicar* és, segons el diccionari, "Exposar amb paraules clares". En canvi, *justificar* és "Provar que algú o quelcom és just o innocent". No obstant això, la diferència pot esdevenir subtil, com el mateix diccionari ens recorda quan també diu que *explicar* és "Donar aclariments sobre accions o paraules que exigeixen d'ésser justificades".

Per exemple, si jo digués directament "La pedofília té una base biològica", hom podria pensar que podem *explicar* aquest comportament humà tan terrible, però també que aquesta base biològica podria servir per *justificar-lo*. Les descobertes científiques expliquen fets, la qual cosa pot contribuir a buscar-hi remei o a millorar-ne la prevenció, però no han de servir per justificar-los. Les justificacions, si n'hi ha d'haver o quan n'hi hagi d'haver, han de sorgir de l'ètica, una disciplina humanística. Un treball publicat el gener del 2018 a *Frontiers in Human Neuroscience* que duu per títol *Decoding pedophilia: Increased anterior insula response to infant animal pictures* (Decodificació de la pedofília: augment de la resposta de l'ínsula anterior a les imatges de cries d'animals) aporta noves dades sobre aquesta xacra social tan espantosa, atès que afecta les persones més innocents i mal·leables. Els efectes psicològics que pot produir, que tenen correlacions cerebrals i epigenètiques clars, poden durar tota la vida i condicionar el futur de les persones afectades. Per això és important entendre'n les bases biològiques, no per justificar-los, sinó per trobar explicacions que permetin la prevenció i el tractament de les persones pedòfiles, per evitar noves víctimes. Aquesta és, repeteixo, la funció de la ciència: explicar per comprendre i poder actuar, en cap cas justificar.

Us explico aquest treball. Una de les zones del cervell que s'activa en tots els adults quan veuen fotografies de cares d'infants és l'anomenadaínsula anterior. La seva funció és complexa. Se sap que està implicada en la gestió de les experiències subjectives emocionals; en el processament de les imatges visuals i la seva relació amb contextos emocionalment rellevants; en les addiccions i els desitjos; en l'empatia, i en la presa de decisions, entre altres funcions. Aquesta zona s'activa tant en les persones reconegudes com a pedòfiles com en les que no ho són.

En les persones no pedòfiles, l'activació de l'ínsula davant la cara d'un infant promou instints de protecció i cura. Tanmateix, en el cervell dels pedòfils s'activa amb molta més intensitat, especialment, però no únicament, quan la fotografia també inclou el cos despulat de l'infant. En aquest sentit, abans de començar aquest treball també se sabia que les persones pedòfiles mostren alteracions en la funcionalitat cerebral pel que fa al processament sexual i a les funcions executives –que inclouen l'adequació del comportament–. Dit d'una altra manera, aquests estudis preliminars indiquen que els pedòfils perceben el cos dels infants com un objecte de desig sexual, no únicament com una persona que desperta instints de cura i protecció. Disculpeu la duresa d'algunes frases, però aquests comportaments són especialment durs.

En aquest treball es va voler examinar si l'activació exagerada de l'ínsula davant la cara d'un infant en els individus pedòfils pot implicar també una percepció més acusada de l'instint de cura i de protecció, que, barrejat necessàriament amb les alteracions de percepció sexual i de control executiu, pugui acabar desembocant en els comportaments d'aquestes persones. Pels científics que ho han examinat, l'objectiu del treball és proporcionar noves dades que permetin buscar eines més eficaces de prevenció que contribueixin a evitar tant de patiment per a les persones que en reben les conseqüències.

Per comprovar-ho, van mostrar cares de cries de diversos animals, com gossos, gats, conills i ossos, a pedòfils reconeguts i a persones no pedòfiles, i també cares d'aquests animals adults. En les persones no pedòfiles, cap d'aquestes cares, ni les de cries ni les d'adults, activa l'ínsula –ni tampoc activen els circuits de processament sexual–. En canvi, en els pedòfils, les cares de cries d'animals sí que els activen l'ínsula, com si tinguessin un instint exagerat de cura i protecció, però no se'ls activen els circuits de processament sexual –a diferència de quan veuen fotos d'infants–. Segons els autors del treball, aquesta resposta exagerada de l'ínsula independent de les alteracions del comportament sexual també s'ha de tenir en compte quan es busquen maneres de combatre aquesta terrible xacra social. Repeteixo, no per justificar-la, sinó per poder-la evitar a través de la comprensió científica.

 Comparteix

Imprimeix

Descarrega en PDF

Contacta amb Divulcat

Nom i cognoms *

Empresa/Institució *

Correu electrònic *

Consulta

ENVIA

DIVULCAT.cat

Divulgació científica
en català

divulcat@divulcat.cat

(+34) 934 120 030

[Què és Divulcat?](#)

[Avis legal](#)

[Inicia sessió](#)

Un projecte d' [enciclopèdia.cat](#)